

Otec mluví ke svým dětem

*Otec mluví
ke svým dětem*

Associazione Dio é Padre
PATER, C.P.135
67100 L'AQUILA-ITALY

BŮH JE MÝM OTCEM

Toto volání slyšíme v dnešním světě stále častěji. Lidé opět uznávají, že Bůh je opravdu jejich Otcem.

Proto považujeme za svou povinnost uveřejnit poselství, které poskytuje Bůh Otec světu prostřednictvím sestry Eugenie Elisabety Ravasiové, jež ho tolik milovala, a které uznala církev za právooplatné.

Považujeme za vhodné uvést toto dílo svědectvím bývalého grenobelského biskupa, Jeho Excelence Alexandra Caillota. V roce 1935 zřídil komisi odborníků z různých částí Francie, aby vedli diecézní vyšetřování, které trvalo deset let.

Jejími členy byli generální vikář grenobelského biskupa mons. Guerry, teolog, bratři jezuité Albert a August Valencin-Amons, kteří patří k předním autoritám v oboru filosofie a teologie a jsou odborníky v hodnocení takovýchto případů, a také dva lékaři, z nichž jeden byl psychiatr.

Jsme si jisti, že toto poselství pomůže lidem pochopit, jak hluboká je láska, kterou Otec chová ke každému z nás, a doufáme, že se mu dostane co možná nejširšího zveřejnění.

Kdo je Matka Eugenie, kterou Bůh Otec nazval „svou milovanou dcerou“, „svou květinou“?

Domnívám se, že Matka Eugenie je jedno z největších světel našich dob, malý prorok nové církve, v níž je Otec středem a vrcholem celého lidstva a v jejíž jednotě tkví nejvyšší ideál spirituality. Ona je světlo, které Otec dal světu v dnešní době zmatku a temnot, abychom v něm mohli spatřit cestu k následování.

Narodila se v San Gervasio d'Adda, (dnešní Capriato San Gervasio), v malém městečku v provincii Bergamo v Itálii 4. září 1907 v rolnické rodině. Získala pouze základní vzdělání. Po několika letech práce v továrně ostoupila do Kongregace Naší Paní od apoštolů ve věku dvaceti let. Zde se její osobnost s velkým charismatem natolik rozvinula, že ve věku pouhých dvaceti pěti let byla zvolena za matku představenou zmíněné kongregace.

NEPRODEJNÉ

imprimatur Petrus Canisius van Lierde,
Vicarius Generalis et Vicarius Civitatis Vaticanae,
Roma, die 13 Martii 1989

Pomineme-li její duchovní kvality, sama její činnost na poli sociálním by postačila k tomu, aby jí zajistila místo v historii. Za dvanáct let misionářské činnosti založila více než sedmdesát středisek (všechna s nemocnicí, školou a kostelem) v nejuzdálenějších místech Afriky, Asie a Evropy.

Jako první objevila lék na malomocenství, který extrahovala ze semene tropické rostliny. Tento lék byl později prozkoumán a zdokonalen v Pasteurově ústavu v Paříži. Pouzbudila v práci Raula Follereaua, který šel v jejích stopách, budoval na jejích základech a je považován za apoštola malomocných.

V letech 1939-1941 naplánovala a uskutečnila projekt „Město malomocných“ u Azopte na Pobřeží slonoviny. Bylo to ohromné středisko pro péči o malomocné o rozloze 200 tisíc m². Dodnes zůstává jedním z hlavních středisek toho druhu v Africe i na celém světě.

V uznání tohoto velkého úspěchu udělila Francie svou nejvyšší národní poctu za sociální dílo misionářkám z Kongregace Naší Paní od apoštolů, jejíž nejvyšší představenou v letech 1935 až 1947 byla Matka Eugenie. Matka Eugenie se vrátila k Otci 10. srpna 1990.

Jejím největším odkazem pro nás je Otcovo poselství „Otec mluví ke svým dětem“, jediné soukromé zjevení, v němž se projevil Bůh Otec osobně a které bylo uznáno církví za autentické po deseti letech nej přísnějšího zkoumání. Na začátku textu citujeme prohlášení mons. Alexandra Caillota, grenobelského biskupa, které sepsal po vyšetřování.

Pozoruhodné je, že Bůh Otec nadiktoval poselství Matce Eugenie v latině, pro ni ve zcela neznámém jazyce.

V roce 1981 se toto poselství dostalo k nám a v roce 1982 –o jeho padesátém výročí –jsme ho uveřejnili v italštině.

Mnoho zázraků milosti způsobených tímto poselstvím nás vedlo k tomu, abychom ho rozdávali zdarma, zejména ve věznicích, kasárnách a nemocnicích. Kromě angličtiny bylo přeloženo do francouzštiny, italštiny a jiných jazyků.

Otec Andrea D'Ascanio OFM Cap

**SVĚDECTVÍ JEHO EXCELENCE A. CAILLOTA,
BISKUPA GRENOBELSKÉHO,
PŘIPOJENÉ KE ZPRÁVĚ O KANONICKÉM VYŠETŘOVÁNÍ
PŘÍPADU MATKY EUGENIE**

Deset let uplynulo od chvíle, kdy jsem jako grenobelský biskup rozhodl, aby bylo zahájeno vyšetřování v případě Matky Eugenie. Nyní mám dostatek informací, abych vydal církvi své svědectví jako biskup.

1. První věcí, která z vyšetřování vyplývá, je jistota o pozoruhodných ctnostech Matky Eugenie.

Od počátku svého řeholního života tato sestra vzbuzovala pozornost svých představených svou zbožností, poslušností a pokorou.

Její představené, v rozpacích nad mimořádnou povahou událostí, které nastaly během jejího noviciátu, si nepřály, aby setrvala v klášteře. Po určitém váhání se však vzdaly svého úmyslu, když se setkávaly tváří v tvář s příkladným chováním této sestry.

Během vyšetřování prokázala sestra Eugenie velkou trpělivost a poslušnost, když se bez stěžování podrobovala všem lékařským testům a odpovídala na dotazy teologických a lékařských komisí, často zdoluhavé a sužující, a přijímala nesouhlas a zkoušky. Všichni vyšetřovatelé si cenili zejména její prostoty.

Řada okolností rovněž prokázala schopnost Matky Eugenie dojít ve ctnostech až do hrdinského stupně. Právě teologové dosvědčili její poslušnost při dotazování otce Augusta Valencina v červnu 1934 a pokoru během bolestného dne 20. prosince 1934.

Mohu dosvědčit, že i jako Matka představená byla velmi oddána své povinnosti a s velkou láskou k duším, ke své kongregaci a k církvi se věnovala svému úkolu, který musel být pro ni obtížný, neboť na něj nebyla ještě připravena. Její blízcí jsou ohromeni – stejně jako já – silou jejího ducha, s níž čelila všem nesnázím.

Velký dojem na mne učinily nejen její ctnosti, ale i vlastnosti, které prokazovala ve vykonávání své funkce představené. Překvapující je rovněž skutečnost, že poměrně nevzdělaná řeholnice mohla zastávat nejvyšší úřad v kongregaci. Je v tom cosi mimořádného a z toho hlediska je velmi významné dotazování vedené mons. Guerrym, mým generálním vikářem, v den jejího zvolení. Odpovědi členek kapituly, představených a delegátek různých misí ukázaly, že zvolily Matku Eugenie za svou nejvyšší představenou pro její úsudek, vyrovnanou povahu, energii a vytrvalost, i přesto,

že byla velmi mladá a podle církevních předpisů by její zvolení za normálních okolností nebylo možné. Skutečnost však ještě překonala naděje, které do ní voličky vkládaly.

Obzvláště mě upoutala její jasná, živá a pronikavá inteligence. Řekl jsem, že její vzdělání bylo nedostatečné, to však bylo způsobeno vnějšími příčinami, které sama nemohla ovlivnit. Dlouhodobá nemoc matky ji přinutila, aby se ve velmi raném věku začala starat o domácnost, a proto často chyběla ve škole. Než vstoupila do kláštera, prožila těžká léta v továrně jako tkadlena. I přes tyto základní nedostatky ve vzdělání, jejichž důsledky jsou zjevné v jejím slohu a pravopise, sepsala Matka Eugenie mnoho písemností pro své společenství. Stojí za zmínku, že sama sestavila různé oběžníky, s obecními úřady či správními radami uzavírala smlouvy týkající se nemocničních ústavů zřízených Kongregací Naší Paní od apoštolů. Sepsala rovněž obsáhlý soupis směrnic a pravidel.

Na každou situaci nahlíží jasně a správně jako na věc svého svěřence. Její pokyny jsou přímé, přesné a velmi praktické. Osobně zná každou ze svých 1400 řádových dcer i jejich charakteristické rysy a ctnosti: proto je schopna si z nich vybrat ty, které jsou nejlépe připraveny k plnění různých úkolů. Rovněž přesně zná potřeby a prostředky své kongregace i situaci v každém řádovém domě a navštívila všechny své misie.

Chceme upozornit také na jejího předvídatého ducha. Učinila všechna nezbytná opatření, aby v každé nemocnici a škole pracovaly kvalifikované sestry. Také jsem došel k poznání, že Matka Eugenie je nadaná rozvahou, smyslem pro realitu a tvůrčí vůlí. Během šesti let založila 67 ústavů a ve své kongregaci zavedla užitečná opatření.

Zmínil jsem se o její inteligenci, úsudku, vůli a administrativních schopnostech proto, že se domnívám, že tyto vlastnosti s konečnou platností vylučují všechny domněnky o halucinacích, přeludech, spiritismu, hysterii a pomatenosti. Ani další zkoumání těchto hypotéz během vyšetřování nevedlo k uspokojivému vysvětlení všech skutečností.

Život Matky Eugenie je stálým důkazem její duševní a celkové vyrovnanosti, kterou vyšetřovatelé označili za dominantní znak její osobnosti. Jiné hypotézy o její ovlivnitelnosti a poddajnosti vedly vyšetřovatele k otázce, zda snad nemají před sebou velmi vnímavou povahu, která podobně

jako zrcadlo s mnoha vybroušenými plochami odráží všechny vlivy a podněty. Ačkoli je Matka Eugenie obdařena citlivou povahou, ukázala, že nikdy nikomu neustranila a nenechala se ničím ovlivnit, dokázala sama určit své plány i činnost a získat souhlas ostatních díky své osobní prozíravosti.

2. Předmět poselství, který byl Matce Eugenie svěřen, je přesně vymezen a z dogmatického hlediska jej pokládám za správný a aktuální.

Přesným účelem poselství je dát poznat a uctívat Boha Otce a požadovat na církvi ustanovení zvláštního svátku. Vyšetřovací komise došla k závěru, že liturgický svátek ke cti Otce by byl v souladu s katolickou praxí a s tradičním výkladem katolické modlitby, stoupající k Otci skrze Syna v Duchu Svatém, jak se projevuje také v mešních modlitbách a liturgické obětní modlitbě Otci. Je zvláštní, že dosud nebyl ustanoven svátek k oslavě Otce. Svátá Trojice je uctívána jako taková. Slovo a Duch svatý jsou uctívání ve svém poslání a vnějších zjeveních. Pouze Bůh Otec nemá vlastní svátek, který by upoutal pozornost křesťanů k jeho Osobě. To je důvod, proč rozsáhlý výzkum mezi věřícími odhalil, že v různých společenských vrstvách, dokonce i mezi mnoha kněžími a řeholníky, „Boha Otce neznají, nemodlí se k němu, nemyslí na něho“. Zmíněný výzkum dosti přesvědčivě ukazuje, že značný počet křesťanů se vzdálil od Otce, protože ho vnímá jako hrozivého soudce. Spíše se obrací k lidskosti Ježíše Krista. A kolik z nich prosí Ježíše, aby je ochránil před Otcovým hněvem!

Zvláštní svátek by tak mohl působit k obnovení řádu ve spiritualitě mnoha křesťanů a k jejich opětovnému obrácení k Božskému Spasiteli: „O cokoliv poprosíte Otce v mém jménu...“ a opět: „Modlete se takto: Otče náš...“

Liturgický svátek zasvěcený Bohu Otci by obracel náš zrak k tomu, kterého apoštol sv. Jakub nazval „Otcem světla, od něhož pocházejí všechny dary...“ Duše by rovněž ocenily Boží dobrotu a otcovskou prozřetelnost. Uvědomily by si, že tato prozřetelnost je opravdu prozřetelností trojjediného Boha a že právě skrze svou božskou podstatu, společnou všem třem božským Osobám, šíří Bůh po celém světě jako nevýslovný poklad své nesmírné milosrdenství.

Na první pohled by se zdálo, že není důvod zvlášť uctívat Boha Otce. Ale nebyl to právě Otec, kdo poslal na svět svého Syna? Je-li správně

správně uctívat Syna a Ducha svatého za jejich vnější zjevení, nebylo by správné a vhodné vzdávat díky Bohu Otci, jak to požaduje mešní preface, za dar, který nám seslal – za jeho Syna?

Hlavní smysl tohoto zvláštního svátku se tak stává zřejmým: uctívat Otce, děkovat mu, chválit ho za to, že nám dal svého Syna; a to slovo, jak se praví v poselství, jako původce našeho vykoupení; děkovat tomu, jenž tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby všichni lidé byli jedno v Kristově mystickém těle a spolu s ním se stali i Božími dětmi.

V době, kdy se svět utápí ve zmatcích sekulárních nauk, ateismu a moderních filosofiích a neuznává Boha, pravého Boha, nemohl by tento svátek pomoci mnohým poznat Otce, Otce milosrdenství a laskavosti, kterého nám zjevil Ježíš? Nezvýšil by se počet těch, kteří uctívají Otce „v duchu a v pravdě“, kterého zvěstoval Ježíš? V době, kdy je svět rozerván vražednými válkami a potřebuje najít spolehlivý pramen sjednocení, aby se lidé těsněji navzájem spojili, přinesl by tento svátek velké světlo. Učil by lidi, že všichni mají stejného Otce v nebi: toho, který jim dal Ježíše, skrze něhož se stávají členy jeho mystického těla v jednotě Ducha lásky! Mnoho lidí je ztrápeno a vyčerpáno válečnými útrapami a touží po hlubokém duchovním životě. Takový svátek by je pohnul k tomu, aby vzdávali čest Otci, jenž je skrytý, a aby se sami nabídli v synovské a velkomyslné oběti Otci, jedinému zdroji života Nejsvětější Trojice. Nezachoval by ono jemné hnutí nadpřirozeného života, který volá lidi k duchovnímu dětství a – skrze důvěru – k životu s Otcem, k odevzdání se Boží vůli, k duchu víry?

Na druhé straně vyvstává problém věroučný, tedy zcela jiný než otázka zvláštního svátku a nezávislý na tom, jak církev o zkoumaném případě rozhodne. Někteří významní teologové se domnívají, že nauka o vztahu duše k Nejsvětější Trojici vyžaduje důkladné prozkoumání a že by se mohla lidem stát zdrojem světla pro život v jednotě s Otcem i Synem, o kterém hovoří sv. Jan, a pro účast na životě Ježíše, Božího Syna, zejména na jeho synovské lásce k Otci.

Kromě těchto teologických důvodů bych chtěl zde zdůraznit toto: chudá mladá žena, bez teologického vzdělání prohlašuje, že přijímá od Boha poselství, která mohou obohatit teologickou nauku.

Práce falešného vizionáře jsou obsahově chudé, plané a rozporuplné. Poselství, o němž Matka Eugenie tvrdí, že jí je svěžil Otec, je plodné. Nalézáme v něm harmonickou součinnost dvou rozdílných povah, které potvrzují jeho pravost. Na jedné straně je představeno jako církevní tradice bez jakýchkoli podezřelých inovací, neboť neustále opakuje, že vše již bylo řečeno v Kristově zjevení o jeho Otcí a že vše je obsaženo v evangeliu. Na druhé straně však poselství hlásá, že tato velká pravda, týkající se poznání Otce, vyžaduje, aby byla znovu rozvážena, studována a zakoušena.

Neukazuje právě nepoměr mezi slabostí prostředníka, který sám není schopen objevit učení tohoto druhu, a mezi hloubkou předaného poselství na působení vyšší, nadpřirozené, božské příčiny, proč řádové sestře bylo svěženo toto poselství?

Nedovedu si představit, jak jinak by se dalo vysvětlit, že sestra objevila myšlenku, jejíž původ a plodnost teologové, kteří vedli vyšetřování, uznávali velmi pomalu.

A ještě jedna skutečnost se mi zdá působivá: když sestra Eugenie oznámila, že se jí zjevil Bůh Otec, vyšetřující teologové odpověděli, že zjevení Otce jsou sama o sobě nemožná a že se nikdy předtím v minulosti nevyskytovala. Proti těmto námitkám sestra vytrvala na svém a prostě prohlásila: „Otec mi řekl, abych popsala, co jsem viděla. A žádá své syny teology, aby to zkoumali.“ Sestra své svědectví nikdy nezměnila. Trvala na svých výpovědích celé měsíce. Až v lednu 1934 objevili teologové u sv. Tomáše Akvinského odpověď na svou námitku.

Odpověď, kterou dal veliký učitel církve na otázku rozdílu mezi zjevením a poselstvím, problém objasnila a odstranila tak překážku, která ochromovala celé vyšetřování. Nevzdělaná sestra dokázala zkušeným teologům, že má pravdu. Jak jinak bychom mohli vysvětlit její prozíravost, moudrost a vytrvalost? Falešná vizionářka by se snažila přizpůsobit vysvětlením teologů. Sestra však trvala na svém tvrzení. To jsou další důvody, proč se nám její svědectví jeví jako důvěryhodné.

Rovněž považuji za pozoruhodný její rezervovaný vztah k záračným prvkům případu. Zatímco falešné vizionářky s pýchou zdůrazňují mimořádné jevy, a dokonce nic jiného nevidí, Matka Eugenie je naopak klade až na druhé místo – jako důkazy, prostředky.

Nepocituji tu přemrštěnost, nýbrž rovnováhu hodnot, která působí příznivým dojmem.

Jenom stručně se zmíním o vyšetřování teologů. Důstojní otcové Albert a August Valencinové jsou vysoce hodnoceni pro svou filosofickou i teologickou autoritu a pro svou hlubokou znalost duchovního života. Jejich zákrok byl žádán i v jiných podobných vyšetřováních. Víme, že jednali s velkou obezřetností, a proto jsme je vybrali pro tuto práci.

Jsmo jim vděční za obětavou a svědomitou spolupráci. Jejich svědectví ve prospěch sestry a nadpřirozeného vysvětlení skutečností je ještě pozoruhodnější, neboť svůj posudek velmi dlouho odkládali. Zpočátku byli zaujatí, pochybovali a potom váhali. Teprve podrobení sestry těžkým zkouškám a zkoumáním všech druhů námitek je postupně přesvědčilo.

ZÁVĚRY

Podle příkazů své duše a svědomí a s největším smyslem pro odpovědnost vůči církvi prohlašuji, že se mi nadpřirozený a Boží zásah jeví jako jediné logické a uspokojivé vysvětlení události.

Odhlédneme-li od všech okrajových rysů případu, jsou základní fakta ušlechtilá, vznešená a nadpřirozená: pokorná sestra vyzvala duše k opravdové oddanosti Otcí, jak to učil Ježíš a církev vtělila do své liturgie. V tomto případě není nic burcujícího, vše je velice prosté a v souladu s pevnou naukou.

Zázračné události, které provázejí toto poselství, by mohly být odděleny od hlavní události, a přece by jeho hodnota byla zachována ve své úplnosti. Z dogmatických důvodů církev rozhodne, zda lze uvažovat o ustanovení zvláštního svátku odděleně od tohoto zvláštního případu Matky Eugenie.

Domnívám se, že hlavní důkaz věrohodnosti sestřina poselství nacházíme ve způsobu, jakým uvádí ve svém životě do praxe nauku, kterou nám prostřednictvím svého poselství připomíná.

Považuji za správné nechat ji pokračovat v jejím díle. Věřím, že všechno je Boží vůle. Po deseti letech zkoumáním, úvah a modliteb vzdávám díky Otcí, že si vybral moji diecézi za místo tak dojemného projevu své lásky.

+ ALEXANDRE CAILLOT, biskup grenobelský

OTCOVO POSELSTVÍ

část I.

1. července 1932, svátek Drahocenné krve našeho Pána Ježíše Krista

Konečně nadešel den provždy požehnaný, den, který přislíbil nebeský Otec!

Dnes skončily dlouhé dny příprav, a já cítím blízko, tak blízko příchod svého Otce a Otce všech lidí.

Několik minut modlitby a potom tolik duchovních radostí. Byla jsem naplněna touhou spatřit ho a slyšet ho!

Mé srdce planoucí láskou se otevřelo s tak velkou důvěrou, že jsem si uvědomila, že jsem až dosud nikdy nikomu tolik nevěřila. Myšlenka na Otce mě učinila až bláznivě šťastnou.

Konečně jsem zaslechla zpěv. To andělé ohlásili tento radostný příchod. Jejich písně byly tak krásné, že jsem se rozhodla zapsat si je co možná nejdříve.

Melodie utichla a přišel zástup vyvolených, cherubínů a serafínů, a s nimi Bůh, náš Stvořitel a Otec.

Poklonila jsem se až k zemi a zcela ponořena do vlastní nicoty jsem se modlila Magnificat. Hned nato mi Otec řekl, abych se posadila vedle něho a zapsala, co se rozhodl říci lidem.

Celý nebeský dvůr, který ho doprovázel, zmizel. Zůstal pouze Otec, zůstal se mnou, a dříve než usedl, mi řekl: „Už jsem ti řekl a nyní to říkám znovu: Nemohu dát svého milovaného Syna ještě jednou, abych dokázal svou lásku k lidem! Nyní přicházím mezi ně, abych je miloval, a беру na sebe jejich podobu, jejich ubohost, aby poznali tuto lásku. Pohled, odkládám nyní svou korunu a všechnu svou slávu a беру na sebe vzezření obyčejného člověka!“

Poté co odložil svou korunu a svatozář ke svým nohám, aby se podobal obyčejnému člověku, vzal do levé ruky zeměkouli světa a přitiskl ji k svému Srdci. Pak si sedl vedle mě.

Mohu povědět jen několik málo slov o jeho příchodu, o vzhledu, který vzal na sebe, a o jeho lásce! Ve své nevědomosti nenacházím slova, abych vyjádřila, co mi zjevil. Řekl:

„Pokoj a spása tomuto domu a celému světu! Kéž se moje moc, láska a můj svatý Duch dotknou lidských srdcí, aby se celé lidstvo obrátilo ke spáse a přišlo ke svému Otci, který je hledá, aby je miloval a spasil.“

Kéž můj zástupce Pius XI. pochopí, že toto jsou dny spásy a požehnaní. Kéž nepromarní příležitost upozornit děti na jejich Otce, který přichází, aby jim pomohl v tomto životě a připravil jejich věčné štěstí.

Zvolil jsem si tento den, abych započal své dílo mezi lidmi, protože dnes je svátek Drahocenné krve mého Syna Ježíše. Rozhodl jsem se posvětit touto krví dílo, které začínám, aby přineslo ovoce celému lidstvu.

Toto je pravý účel mého příchodu:

1. Přicházím, abych zahnal nadměrný strach, který ze mě mají mí lidé, a abych jim ukázal radost z toho, že mě znají a milují moje děti, to znamená celé lidstvo, dnešní i budoucí.

2. Přicházím, abych přinesl naději všem lidem a národům. Kolik z nich ji už dávno ztratilo. Tato naděje je naučí žít v míru a bezpečí a pracovat na vlastní spáse.

3. Přicházím, aby mě lidé poznali takového, jaký jsem, aby vzrůstala jejich důvěra a láska ke mně, jejich Otci. Mám jedinou starost: bdít nad všemi lidmi a milovat je jako své děti.

Jako se malíř těší z pohledu na obraz, který namaloval, tak s radostí a potěšením přicházím mezi lidi, mistrovská díla svého stvoření.

Čas utíká. Chtěl bych, aby lidé co nejdříve poznali, že je miluji a že je mým největším štěstím zůstat s nimi a hovořit s nimi jako Otec se svými dětmi.

Jsem věčný, a když jsem byl sám, rozhodl jsem se užít svou moc, abych stvořil bytosti k svému obrazu. Nejdříve jsem však musel stvořit hmotu, aby tyto bytosti měly prostředky ke své obživě: tehdy jsem stvořil svět. Naplnil jsem jej vším potřebným pro lidi: vzduchem, sluncem a deštěm a mnoha jinými věcmi, o nichž jsem věděl, že jsou nutné k jejich životu.

Nakonec jsem stvořil člověka. Měl jsem radost ze svého díla. Člověk hřeší, ale právě tehdy se projevuje moje nekonečná šlechetnost.

Ve Starém zákoně jsem stvořil a vyvolil proroky, aby žili mezi lidmi. Jim jsem světil svá přání, starosti a radosti, aby o nich se všemi hovořili.

Čím více se rozmáhálo zlo, tím více mě má dobrota nutila promlouvat ke spravedlivým lidem, aby mohli předávat mé příkazy těm, kteří působili nepořádek. Tak jsem někdy musel být přísný, abych je káral, nikoliv abych

je trestal – to by bylo jen na škodu – ale abych je odvrátil od neřesti a přivedl k jejich Otci, jejich Stvořiteli, na něhož zapomněli. Později zlo zaplavilo lidská srdce v takové míře, že jsem byl přinucen poslat na svět pohromy, abych lidi očistil utrpením, zničením jejich majetku či dokonce jejich usmrcením. Dopustil jsem potopu světa, zničení Sodomy a Gomory, války lidí proti sobě atd.

Vždy jsem si přál zůstat mezi lidmi v tomto světě. Tak jsem byl za potopy světa blízko Noemovi, tehdy jedinému spravedlivému. I při ostatních pohromách jsem vždy našel spravedlivého člověka, s nímž jsem mohl zůstat a jehož prostřednictvím jsem žil mezi lidmi své doby, a tak tomu bylo vždy.

Moje nekonečná dobrota vůči lidstvu často svět očišťovala od jeho zkaženosti.

Stále jsem si volal určité duše, v kterých jsem našel zalíbení, protože skrze ně jsem mohl být šťastný s těmi, které jsem stvořil, s lidmi.

Slíbil jsem světu Mesiáše. Učinil jsem vše, co jsem mohl, abych připravil jeho příchod tím, že jsem se zjevoval v podobách, které ho představovaly, už tisíce let před jeho příchodem!

Neboť kdo je Mesiáš? Odkud přichází? Co učiní na světě? Koho zastupuje?

Mesiáš je Bůh.

Kdo je Bůh? Bůh je Otec, Syn a Duch Svatý.

Odkud přichází? Nebo spíše, kdo mu přikázal, aby přišel mezi lidi?

Byl jsem to já, jeho Otec, Bůh.

Koho má na zemi zastupovat? Svého Otce, Boha.

Co má na světě činit? Dá poznat a milovat Otce, Boha.

Což neřekl:

„Nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49)

„Přišel jsem, jen abych plnil vůli svého Otce.“

„Požádáte-li o cokoliv Otce v mém jménu, on vám to dá ...“.

„Budete se modlit k němu takto: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“, a někde jinde, jelikož přišel, aby oslavil Otce a učinil, aby ho lidé poznali, říká:

„Kdokoliv vidí mne, vidí Otce.“

„Já jsem v Otci a Otec je ve mně.“

„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14,6)

„Kdokoliv je se mnou, je také s mým Otcem“, atd.

Uvědomte si tedy, lidé, že po celou věčnost mám jediné přání: dát se poznat lidem a být jimi milován. Přeji si s nimi zůstat navždy.

Žádáte věrohodný důkaz přání, které jsem právě vyslovil?

Proč jsem přikázal Mojžíšovi, aby postavil svatostánek a archu úmluvy, kdybych nechtěl přijít a přebývat s lidmi jako Otec, bratr nebo blízký přítel? To bylo moje vroucí přání. Přesto na mě zapomněli a uráželi mě mnohými hříchy. A tak jsem dal Mojžíšovi svá nařízení, aby jim připomněla Boha, jejich Otce, a jeho jediné přání spasit je. Očekával jsem, že tato přikázání budou zachovávat, a tak vzpomenu na svého nekonečně dobrotivého Otce, který má vždy na zřeteli jejich nynější i věčnou spásu.

Lidé na všechno zapomněli a upadli do bludů a strachu, protože považovali zachovávání příkazů, které jsem předal Mojžíšovi, za příliš obtížné. Vytvořili si vlastní zákony podle svých rozmarů, aby je mohli snadněji dodržovat. V přehnaném strachu, který ze mě měli, pozvolna na mě zapomínali a zahrnovali mě urážkami.

Ale má láska k těmto lidem, mým dětem, nikdy docela nepřestala. Když jsem si uvědomil, že ani patriarchové, ani proroci nebyli schopni zajistit, aby mě lidé poznali a milovali, rozhodl jsem se přijít sám.

Jak jsem však mohl mezi ně přijít? Nebyl jiný způsob, než abych přišel sám, ve druhé osobě svého božství.

Poznají mě lidé? Budou mi naslouchat?

Nic budoucího mi není skryto, proto jsem si sám odpověděl na tyto dvě otázky:

„Nepoznají mou přítomnost, i když jim budu nablízku. V mém Synu budou se mnou krutě zacházet, bez ohledu na všechno dobrodiní, které pro ně učiním. V mém Synu budou o mně mluvit špatně, ukřičují mě, aby mě usmrtili.“

Mám kvůli tomu přestat? Ne, má láska k mým dětem, lidem, je příliš velká.

Nepřestal jsem. Pochopte, že jsem vás miloval snad lze tak říci více než svého milovaného Syna, nebo spíše více než sama sebe.

Co vám říkám, je tak pravdivé, že bych váhal, kdyby se našel jediný z mých tvorů, který by byl schopen vykoupit hříchy ostatních lidí podobným životem a smrtí, jaký byl život a smrt mého Syna. Proč? Protože bych zradil svou lásku tím, že bych nechal trpět milovaného tvora více, než bych trpěl sám ve svém Synu. Nikdy bych nechtěl, aby mé děti trpěly.

To je stručný příběh mé lásky do té doby, než jsem přišel mezi lidi skrze svého Syna.

Většina lidí zná tyto události, avšak nechápou podstatnou věc: že k tomu všemu mě vedla láska!

Ano, je to láska, co vám chci vštípit. Na tuto lásku se zapomnělo. Chci vám ji připomenout, abyste mě poznali takového, jaký jsem, abyste se nebáli, jako se bojí otroci, Otce, který vás tolik miluje.

Podívejte, v tomto příběhu jsem teprve v prvním dni prvního století a já bych jej chtěl dovést až do nynějšího dne, do dvacátého století.

Jak lidé zapomněli na mou otcovskou lásku! A přece vás tak něžně miluji! Co všechno jsem pro ně učinil ve svém Synu, v osobě svého Syna, který se stal člověkem! Božství je zahaleno v tomto lidství, stalo se malým, chudým, poníženým. Ve svém Synu Ježíši jsem vedl život oběti a práce. Přijímal jsem jeho modlitby, aby člověk měl jasně vyznačenou stezku, po které by krácel ke spravedlnosti a bezpečně došel až ke mně!

Samozřejmě jsem chápal slabost svých dětí, i právě proto jsem požádal svého Syna, aby jim dal prostředky, které jim umožní po pádu znovu povstat. Pomohou jim očistit se od hříchů, aby stále mohly být dětmi mé lásky. Hlavními prostředky této pomoci je sedm svátostí. A nejdůležitější prostředky pro vaši spásu, navzdory vašim pádům, jsou kříž, krev mého Syna, která se za vás stále prolévá, jak ve svátosti pokání, tak v Nejsvětější oběti mše svaté.

Mé drahé děti, zahrnoval jsem vás dary zvláštních milostí po dvacet století, ale s jakými ubohými výsledky!

Kolik z mých tvorů, kteří se stali skrze mého Syna dětmi mé lásky, se rychle vrhlo do věčné propasti! Opravdu jste nepoznali mou nekonečnou dobrotu, a já vás tolik miluji!

Alespoň vy, kteří víte, že přicházím sám, abych k vám mluvil, abyste si uvědomili mou lásku, nevrhejte se do propasti. Jsem váš Otec!

Což je možné, abyste poté, co mne nazvete svým Otcem a projevíte svou lásku ke mně, našli u mě tvrdé a necitelné srdce, abych vás nechal zahynout? Ne, ne, nevěřte tomu! Jsem nejlepší z otců! Zním slabosti svých tvorů. Pojďte ke mně, obraťte se s důvěrou a láskou! Odpustím vám pro vaši lítost. I kdyby vaše hříchy byly odporné jako bláto, vaše důvěra a láska mě přiměje, abych na ně zapomněl a nesoudil vás!

Pravda, jsem spravedlivý, ale láska zaplatí všechno!

Poslechněte si, moje děti, jedno přirovnání a ujistíte se o mé lásce. Pro mě jsou vaše hříchy jako železo a projevy vaší lásky jako zlato. Dáte-li mi tisíc liber železa, nebude to nic proti tomu, když mi dáte jen deset liber zlata! Jinými slovy, jen trochou lásky můžete vykoupit velké hříchy.

To je velmi radostný pohled na soud nad mými dětmi, nad všemi lidmi bez výjimky. Musíte přijít ke mně. Jsem vám tak nablízku! Musíte mě milovat a ctít, abyste nebyli souzeni nebo spíše abyste byli souzeni mou nekonečně milosrdnou láskou!

Nepochybujte o tom! Kdyby mé Srdce nebylo takové, dávno bych už zničil svět za každý spáchaný hřích! Ale jak vidíte, moje ochrana se neustále projevuje milostí a dobrodiním. Z toho můžete usoudit, že máte Otce, který je nade všechny otce, který vás miluje a nepřestane vás nikdy milovat, budete-li si to přát.

Přicházím k vám dvěma způsoby: v kříži a ve svátosti oltářní!

Kříž je cesta, kterou přicházím ke svým dětem, protože skrze kříž vás můj Syn vykoupil. A pro vás je kříž cesta, po níž lze vystoupit k mému Synu a od mého Syna ke mně. Bez něho byste ke mně nikdy nemohli přijít, protože člověk svým hříchem na sebe uvalil trest odloučení od Boha.

Ve Svátosti oltářní žiji mezi vámi jako Otec se svou rodinou. Přál jsem si, aby můj Syn ustanovil svátost oltářní, aby se tak každý svatostánek stal studnicí mých milostí, mého bohatství a lásky, které dávám lidem, svým dětem.

Těmito dvěma prostředky ustavičně sesílám na svět svou moc a nekonečné milosrdenství.

Poté co jsem vám ukázal, že mě můj Syn Ježíš zastupuje mezi lidmi a že skrze něho zůstávám stále mezi nimi, chci vás také upozornit, že k vám přicházím skrze svého Svatého Ducha.

Dílo třetí osoby mého božství se uskutečňuje potichu a člověk si ho často neuvědomuje. Avšak pro mě je to velmi vhodný způsob bytí, nejen ve svatostánku, ale také v duších všech, kteří jsou ve stavu milosti. V nich si vystavím svůj trůn a přebývám stále jako pravý Otec, který miluje a chrání své děti a pomáhá jim. Nikdo doposud nepochopil nekonečnou touhu mého božského otcovského Srdce, aby bylo známo, milováno a ctěno všemi lidmi, spravedlivými a hříšnými. To jsou tři dary, které bych rád od člověka přijímal, abych tak mohl být milosrdný a dobrý i vůči nejzatvrzelejším hříšníkům.

Copak jsem neučinil vše pro svůj lid, od Adama až po Josefa, Ježíšova pěstouna, a od Josefových dob až dodnes, aby mně člověk projevoval zvláštní úctu, která mi náleží jako jeho Otci, Stvořiteli a Spasiteli? Ale dosud se mi nedostalo této zvláštní úcty, po které jsem tolik toužil a stále toužím.

V knize Exodus čtete, že máte Bohu prokazovat zvláštní úctu. Zejména Davidovy žalmy obsahují toto poučení. V příkázáních, která jsem sám dal Mojžíšovi, jsem zdůraznil: „Budeš uctívat a milovat jediného Boha.“ Láska a úcta jsou dvě věci, které spolu souvisejí. A protože jsem vás zahrnul takovým dobrodiním, musím být uctíván velmi zvláštním způsobem.

Když jsem vám dal život, stvořil jsem vás ke svému obrazu. Vaše srdce je proto stejně citlivé jako moje a moje srdce stejně jako vaše!

Co všechno neuděláte, když vám jeden z vašich bližních prokáže malou laskavost, aby vám udělal radost? I ten nejzatvrzelejší člověk by byl takovéto osobě vděčný navždy. Každý by se snažil najít něco, čím by mu udělal co největší radost odměnou za prokázanou službu. Nuže, budu vůči vám mnohem vděčnější a dám vám jistotu věčného života, prokážete-li mi malou laskavost tím, že mne budete uctívat, jak požaduji.

Vím, že mě uctíváte v mém Synu a že jsou tací, kteří jsou schopni mi skrze mého Syna obětovat všechno, ale těch je opravdu málo. Nevěřte však, že uctíváním mého Syna neuctíváte také mě. Samozřejmě mne uctíváte, protože já žiji ve svém Synu! A tak všechno, co je k jeho slávě, je také k slávě mé!

Chtěl bych však, aby člověk uctíval svého Otce a Stvořitele se zvláštní oddaností. Čím více budete uctívat mě, tím více budete uctívat mého Syna, poněvadž se podle mé vůle stal Vtěleným Slovem a přišel mezi vás, abyste poznali toho, který ho poslal.

Začnete-li mne vyznávat, budete mě i mého milovaného Syna milovat více, než milujete dosud. Pohledte, kolik mých tvorů, které se stali mými dětmi skrze tajemství vykoupení, není na pastvinách, jež jsem připravil pro všechny lidi prostřednictvím svého Syna. A kolik je těch, a vy to víte, kteří doposud o těchto pastvinách vůbec nevědí. A kolik tvorů z mých rukou, o nichž vím, ale které vy neznáte, nemají dokonce tušení o ruce, která je stvořila!

Jak bych si přál, abyste poznali, jak všemohoucí jsem váš Otec a jak rád bych jako Otec činil dobrodiní svým tvorům. Chtěl bych učinit jejich život sladší skrze můj zákon. Rád bych, abyste k nim šli v mém jménu a hovořili s nimi o mně. Ano, povězte jim, že mají Otce, který je stvořil a chce jim dát své poklady. Ale především jim řekněte, že na ně myslím, miluji je a chci jim dát věčné štěstí. Slibuji vám, že se lidi obrátí dříve.

Věřte mi, kdybyste mě začali uctívat se zvláštní oddaností již od dob prvotní církve, zůstalo by po dvaceti stoletích jen málo lidí, kteří žijí v modlářství, pohanství a v tolika falešných a zlých sektách, v nichž se zaslepeně vrhají do propasti věčného ohně! Pohledte, kolik práce zbývá ještě vykonat!

Moje hodina přišla! Musím být poznán, milován a uctíván lidmi, abych poté, co jsem je stvořil, mohl být jejich Otcem, pak jejich Spasitelem a nakonec předmětem jejich věčné radosti.

Dosud jsem mluvil o věcech, které již znáte. Chtěl jsem vám je připomenout, abyste mi stále více věřili, že jsem velmi dobrý Otec, nikoliv hrozivý, jak se domníváte; a že jsem Otec všech, kteří žijí nyní, i těch, které ještě stvořím do konce světa.

Uvědomte si, že chci být poznán, milován a především uctíván. Kéž každý pozná mou nekonečnou dobrotu ke všem lidem – zejména k hříšníkům, nemocným, umírajícím a ke všem trpícím. Ať poznají, že si přeji pouze jedno: všechny je milovat, dát jim svou milost a odpuštění, činí-li pokání, a především je nesoudit podle své spravedlnosti, ale podle svého milosrdenství, aby tak byli všichni spaseni a připočítáni k mým vyvoleným.

Na závěr této stručné zprávy ti dávám slib, který bude mít věčný účinek: Nazývejte mě jménem Otce s důvěrou a láskou, a dostanete od tohoto Otce všechno s láskou a milosrdenstvím.

Přeji si, aby můj syn, tvůj duchovní otec, mohl pracovat pro mou slávu a zapsat větu po větě, co jsem ti diktoval, aby tak lidé mohli snadno a s radostí číst zprávu o tom, co chci, aby znali, ovšem bez jakýchkoliv přídavků.

Každý den budu s tebou hovořit o svých přáních, o svých radostech, zármutcích, a především ukáži lidem svou nekonečnou dobrotu a něžnou a milosrdnou lásku.

Chtěl bych také, aby ti tvé představené dovolily trávit volný čas se mnou, abys mě mohla těšit a milovat každý den po dobu půlhodiny. Tím zajistíš, aby srdce mých dětí byla připravena pracovat na šíření této zbožnosti, kterou jsem ti právě zjevil, a abys získala velkou důvěru v Otce, který chce být svými dětmi milován.

Abys se toto dílo mohlo rozšířit mezi všechny národy co nejrychleji, aniž by se ti, kterým je svěřeno jeho šíření, dopustili sebemenší neuváženosti, žádám tě, abys své dny trávil ve velkém usebrání. Budeš šťastná, když nebudeš příliš mluvit s ostatními. I když budeš mezi nimi, ve svém srdci budeš mluvit se mnou a naslouchat mně.

Chci, abys také dělala toto: Když s tebou budu hovořit, zapisuj mé důvěrné zprávy do zvláštního deníčku, protože jeho prostřednictvím chci mluvit ke každému jednotlivci. Žiji s lidmi v důvěrnějším vztahu než matka se svými dětmi.

Od stvoření člověka jsem nikdy ani na okamžik nepřestal žít vedle něho. Jako jeho Stvořitel a Otec cítím potřebu ho milovat. Není to tím, že bych potřeboval jeho, ale má láska Otce a Stvořitele mi dává potřebu ho milovat. Proto žiji tak nablízku člověku, všude ho sleduji, pomáhám mu ve všem a podporuji ho.

Znám jeho potřeby, starosti, všechny jeho touhy a mým největším štěstím je pomáhat mu a chránit ho.

Lidé věří, že jsem hrozný Bůh, který hodlá celé lidstvo uvrhnout do pekla. Jak velké bude jejich překvapení, až na konci času uvidí, kolik duší, o jejichž ztracení byli přesvědčeni, se těší z věčné blaženosti mezi vyvolenými. Přeji si, aby všichni moji tvorové uvěřili, že je tu jejich Otec, který nad nimi bdí a který by chtěl, aby se už na zemi radovali z toho, že předem zakouší věčnou blaženost.

Matka nikdy nezapomíná na malého tvorečka, kterého přivedla na svět. Není podivuhodnější, že já pamatuji na všechny své tvory?

Jestliže matka miluje maličké, které jsem jí dal, já ho miluji ještě více, neboť jsem ho stvořil. Dokonce když matčina láska vůči dítěti kvůli nějaké vadě ochladne, já je naopak miluji o to více. Matka může na své dítě po nějakém čase zapomenout nebo na ně myslet méně, zvláště když už není kvůli svému věku v její péči, já na něho však nikdy nezapomenu. Budu ho vždy milovat, dokonce i tehdy, když na mne, svého Otce a Stvořitele, ani nevzpomene. Já budu na něho stále pamatovat a mít ho rád.

Řekl jsem vám již, že chci, abyste se těšili z věčného štěstí už zde na zemi, ale stále jste ještě nepochopili pravý smysl toho, co jsem řekl:

Milujete-li mě a nazýváte-li mě sladkým jménem Otec, začínáte žít už tady a teď v lásce a důvěře, které vás učiní navěky šťastnými a které budete opěvovat v nebi se zástupy vyvolených. Není právě tohle předzvěst nebeské blaženosti, která bude trvat navěky?

Přeji si, aby si člověk často připomínal, že jsem právě tam, kde je on, a že by nemohl žít, kdybych nebyl s ním a kdybych ve svém Vtělení Slova nežil tak jako on. I přes jeho nedůvěru mu zůstávám vždycky nablízku.

Jak si přeji vidět uskutečnění svého plánu. Až dosud člověk nikdy nemyslel na to, aby udělal Bohu, svému Otci, radost, o níž hodlám mluvit: Rád bych viděl, že se rozvíjí důvěra mezi člověkem a jeho nebeským Otcem v pravém duchu srdečnosti a zároveň jemnosti, kde by nebylo zneužito mé veliké dobroty.

Znám vaše potřeby, vaše touhy a všechno, co nosíte ve svých srdcích. Ale jak bych byl šťastný a vděčný, kdybyste ke mně přišli a svěřili mi své potřeby jako syn, který svému otci zcela důvěřuje. Jak bych vám mohl odmítnout sebemenší nebo sebevětší věc, o kterou jste mě žádali? I když mě nevidíte, copak necítíte, že jsem vám nablízku ve všem, co se kolem vás děje. Jaké odměny se vám dostane, až ve mne uvěříte, aniž mě uvidíte!

Dokonce ani teď, kdy jsem osobně zde, uprostřed vás všech, kdy k vám promlouvám a neustále všemi způsoby opakuji, že vás miluji a chci být poznán, milován a uctíván se zvláštní zbožností, mě nemůžete spatřit, kromě jediné osoby, které diktuji své poselství. Jediné ze všech lidí. Přesto

k vám promlouvám, a v té, na kterou hledím a s níž hovořím, vidím vás všechny a mluvím ke každému z vás a miluji vás, jako byste mě viděli!

Chci, aby mě lidé mohli poznat a pocítit, že jsem nablízku každému z nich. Pamatujte, lidé, že chci být nadějí lidstva. Což už jí nejsem? Člověk by byl ztracen, kdybych nebyl jeho nadějí.

Potřebuji, abych byl takto poznán, aby tak pokoj, důvěra a láska mohly vstoupit do lidských srdcí a spojit je s jejich Otcem v nebi i na zemi!

Nemyslete si, že jsem ten stařec, vzbuzující strach, jak si mě lidé zpodobňují na obrazech a v knihách! Ne, nejsem ani mladší ani starší než můj Syn a Duch Svatý.

Proto chci mít rád všechny, od nejmladších až po nejstarší, chci, aby mě nazývali důvěrným jménem Otec a Přítel. Vždyť jsem vždycky s vámi, podobám se vám, abyste se podobali vy mně. Jak veliká by byla moje radost, kdybych viděl, jak rodiče učí své děti, aby se ke mně často obraceli a oslovovali mě: „Otče“, neboť jím opravdu jsem! Jak rád bych viděl, jak se do těchto mladých duší vlévá víra a láska ke mně! Udělal jsem pro vás všechno, neuděláte vy něco pro mne?

Chtěl bych mít svůj domov v každé rodině, aby všichni mohli s naprostou jistotou říci: „Máme Otce, který je nekonečně dobrý, nekonečně bohatý a nadmíru milosrdný. Myslí na nás a je nám nablízku. Stará se o nás a podporuje nás. Dává nám vše, co potřebujeme, kdykoli ho požádáme.“ Jsem tu právě proto, abyste mě mohli požádat o vše potřebné. „Proste, a bude vám dáno.“ Ve své otcovské dobrotě vám dám vše, když mě budete považovat za pravého Otce, který žije uprostřed své rodiny, jak to skutečně činím.

Také si přeji, aby si každá rodina vystavila obraz, který později ukáží své „malé dcerce“. Chci, aby se tak každá rodina dostala pod mou zvláštní ochranu a mohla mě snadněji uctívat. Každý den pak budu s rodinou sdílet její potřeby, práci, starosti, trápení a touhy, ale i radosti, protože Otec musí znát všechno, co se týká jeho dětí. Samozřejmě je znám, jelikož jsem tady, avšak mám rád prostotu. Dovedu se přizpůsobit vašim podmínkám. Stanu se maličkým s maličkými, dospělým s dospělými a stejně tak se stanu starým, aby všichni mohli pochopit, co jim chci sdělit pro jejich posvěcení a svou slávu.

Nemáte snad důkaz toho, co vám říkám, v mém Synu, který se stal malým a slabým jako vy? Nemáte ho ani teď, vidíte-li, že tu k vám promlouvám? A nevybral jsem si prostou osobu, jako jste vy sami, abych k vám mohl mluvit a abyste pochopili, co vám chci sdělit? A nejsem nyní podobný vám?

Pohledte, odložil jsem svou korunu k svým nohám a držím svět u svého srdce. Zanechal jsem svou slávu v nebi a přicházím k vám, abych se stal vším všem lidem, abych se stal chudým s chudými a bohatým s bohatými. Chci chránit mladé lidi jako něžný Otec. Na světě je tolik zla! Tyto ubohé, nezkušené duše se nechávají svádět vábením hříchu, který postupně vede k úplnému zničení. Vy, kdo zvláště potřebujete, aby vás někdo v životě chránil před zlem, přijďte ke mně! Já jsem Otec, který vás miluje víc, než byl kdy kdo schopen. Utíkejte se ke mně, co nejdříve mně, svěřte mi své myšlenky a touhy. Budu vás něžně milovat. Dám vám milosti pro přítomný čas a požehnám vaši budoucnosti. Můžete si být jisti, že na vás nezapomenu za patnáct, dvacet pět či třicet let po vašem stvoření. Přijďte! Vidím, že velmi potřebujete něžného a nekonečně dobrého Otce, jako jsem já.

Nechci se zabývat dalšími věcmi, které se toho týkají, budu o nich hovořit později. Nyní chci mluvit zejména k těm duším, které jsem si vyvolil, ke kněžím a řeholníkům, k vám, drahé děti mé lásky. Mám s vámi velké plány!

K PAPEŽI

Obracím se k tobě, můj milovaný synu, můj zástupce přede všemi ostatními, abych vložil toto dílo do tvých rukou. Mělo by stát na předním místě před všemi úkoly. A kvůli strachu, který ďábel šíří mezi lidmi, by mělo být vykonáno právě teď.

Jak si přeji, abys poznal rozsah tohoto díla, jeho velikost, šířku, hloubku i výšku. Chtěl bych, abys pochopil nesmírné plány, které mám s lidstvem nyní i v budoucnu!

Kdybys jen věděl, jak velice si přeji, abych byl poznán, milován a ctěn lidmi se zvláštní zbožností. Mám toto přání po celou věčnost, od chvíle, kdy jsem stvořil prvního člověka. Mnohokrát jsem vyjadřoval toto přání lidem, zejména ve Starém zákoně. Ale člověk ho nikdy nepochopil.

Nyní zapomenou na minulost, pokud se mé přání uskuteční teď, v mých tvorech na celém světě.

Skláním se k nejprostšímu z mých tvorů, abych promluvil k ní a skrze ni ke všem lidem, i když si ona nemůže uvědomit velikost díla, které chci mezi nimi vykonat.

Nemohu s ní mluvit o teologii, neboť jsem si jistý, že by mi nerozuměla. Vybral jsem si ji, abych uskutečnil své dílo skrze prostotu a nevinnost. Ale nyní je řada na tobě, abys toto dílo prozkoumal a co nejrychleji uskutečnil.

Nežádám nic mimořádného, když chci být poznán, milován a uctíván se zvláštní zbožností. Mám pouze toto přání.

1. Přeji si, aby jeden den, nebo alespoň neděle, byl zasvěcen uctívání mé osoby pod jménem Otec celého lidstva.

Pro tento svátek si přeji zvláštní mši a zvláštní obřad. Není obtížné najít odpovídající texty v Písmu svatém. Zvolíte-li pro tento zvláštní obřad neděli, přeji si první neděli v srpnu. Dáte-li přednost všednímu dni, rád bych, aby to byl vždy sedmý den téhož měsíce (tj. srpna).

2. Přeji si, aby všichni duchovní vzali na sebe úkol šířit tuto úctu, a především si přeji, aby mě dali lidem poznat takového, jaký jsem a jaký vždy pro ně budu, to znamená jako nejněžnějšího a nejvíce milujícího ze všech otců.

3. Přeji si, abych skrze ně byl ve všech rodinách, nemocnicích, na všech pracovištích, ve všech dílnách, kasárnách, konferenčních sálech ministrů všech států – krátce všude, kde jsou moji tvorové, i kdyby zde byl jen jeden z nich.

Přeji si, aby viditelným znamením mé neviditelné přítomnosti byl obraz, který ukazuje, že jsem skutečně přítomen. Tak budou všichni lidé vykonávat své činnosti pod dohledem svého Otce a já sám budu mít před sebou své tvory, které jsem nejen stvořil, ale přijal za vlastní. Tak budou mé děti pod dohledem svého něžného Otce. Samozřejmě že i nyní jsem přítomen všude, ale chtěl bych být představen viditelným způsobem!

4. Přeji si, aby duchovní a věřící mohli během roku vykonat několik pobožností k mé počtě, aniž by to bylo na úkor běžnému zaměstnání.

Ať jdou moji kněží beze strachu všude, ke všem národům, aby přinesli lidem plamen mé otcovské lásky. Tak budou osvíceny a získány duše nejen mezi nevěřícími, ale i ve všech sektách, které nejsou pravou církví. Ano, přeji si, aby také tito lidé, kteří jsou mými dětmi, uviděli před sebou hořet tento plamen, poznali pravdu, přijali ji a uvedli všechny křesťanské ctnosti do praxe.

5. Zcela zvlášť bych chtěl být uctíván v seminářích, noviciátech, ve školách a v domovech pro staré lidi. Ať tak každý, od nejmladšího po nejstaršího, mě může poznat, a milovat jako svého Otce, Stvořitele a Spasitele.

6. Ať kněží vyhledají v Písmu svatém, co jsem už dříve řekl a co dosud zůstalo neznámé v souvislosti s úctou, kterou chci od lidí přijímat. Ať tímto způsobem seznámí všechny lidi s mým přáním a s mou vůlí, ale odliší to, co chci říci všem lidem a co zvlášť kněžím, řeholníkům a řeholnicím. Tyto duše jsem si vyvolil, aby mě ctily více než ostatní lidé ve světě.

Samozřejmě bude trvat dlouho, než se uskuteční tyto plány, které mám s lidstvem a které jsem ti zjevil. Avšak jednoho dne, skrze modlitby a oběti šlechetných duší, které se zcela oddají tomuto dílu mé lásky, ano, jednoho dne budu uspokojen. Požehnám ti, můj milovaný synu, a stonásobně ti odplatím za vše, co vykonáš pro mou slávu.

K BISKUPOVI

Také tobě chci říci několik slov, můj synu Alexandře, aby se má přání mohla na světě uskutečnit.

Musíš se spojit s otcem zpovědníkem této „malé rostlinky“ mého Syna Ježíše, abyste prosadili toto dílo, to znamená zvláštní oddanost, kterou očekávám od lidí. Vám, moji synové, svěřuji do budoucna toto tak důležité dílo.

Mluv o mých slovech, vytrvej, seznam s nimi každého tvora, aby mě mohl poznat, milovat a uctívát. Učiníš-li to, splníš, co od tebe očekávám, to je mou vůlí a přání, která jsem tak dlouho mlčky v sobě choval.

Vždyť dvojnásobek toho, co vykonáte pro mou slávu, vykonám já pro vaši spásu a posvěcení. V nebi, pouze v nebi, uvidíš velikou odměnu, kterou dám zvlášť tobě a všem těm, kteří pro tento úmysl pracovali.

Stvořil jsem člověka pro sebe a je správné, abych byl pro něho VŠÍM. Člověk nezažije pravé štěstí bez svého Otce a Stvořitele, protože jeho srdce je utvořeno pro mě.

Má láska k mým tvorům je tak veliká, že neznám větší radost než být mezi nimi.

Má sláva v nebi je nekonečně velká, ale je ještě větší, když jsem mezi svými dětmi, lidmi na celém světě. Vaše nebe, moje děti, je v ráji s mými vyvolenými, protože tam na mě budete hledět ve věčném vidění a budete mít účast na věčné slávě. Mé nebe je na zemi s vámi všemi, ó lidé. Ano, je na zemi, a ve vašich duších hledám své štěstí a svou radost. Můžete mi dávat tuto radost, je to přece také vaše povinnost vůči vašemu Stvořiteli a Otci, který si to přeje a očekává od vás.

Radost, kterou cítím, když jsem mezi vámi, není o nic menší než ta, kterou jsem pociťoval, když jsem byl se svým Synem Ježíšem během jeho lidského života. Můj Syn – byl jsem to já, kdo ho poslal – byl počat ze Svatého Ducha, který ze mne vychází; tedy byl jsem to vždycky i já.

Protože vás miluji, jako jsem miloval svého Syna, s kterým jsem jedno, říkám vám, moji tvorové, jako jsem říkal jemu: jste moje milované děti a ve vás mám zalíbení. Proto jsem rád ve vaší společnosti a chci s vámi zůstat. Moje přítomnost mezi vámi je jako slunce nad zemí. Jste-li dobře připraveni mě přijmout, přiblížím se k vám, vstoupím do vás, rozžehnu vás a zahřeji svou nekonečnou láskou.

Ale do vás, duše ve stavu hříchu, nebo do vás, které přehlížíte náboženskou pravdu, nebudu moci vstoupit; přesto vám budu nablízku, protože vás nikdy nepřestanu volat, vyzývat vás, abyste zatoužily přijmout dobrodiní, které vám přináším, abyste mohly spatřit světlo a očistit se z hříchu.

Někdy na vás hledím a mám soucit s vaším ubohým stavem. Hledím na vás s láskou, abyste se nevzpíraly síle milosti. Trávím dny, někdy i roky, nablízku některým duším, abych mohl zajistit jejich věčnou blaženost. Nevědí, že zde na ně čekám a volám je v každém denním okamžiku. Přesto mě to nikdy neunavilo a stále se raduji z toho, že jim zůstávám nablízku, a stále doufám, že se jednoho dne navrátí ke svému Otci a nabídnou mi alespoň několik skutků lásky dříve, než zemrou.

Dám ti příklad člověka, čelícího náhlé smrti; vždy byl mým marnotratným synem. (Poznámka Matky Eugenie: „Uviděla jsem tento příklad ve skutečnosti, přesně tak, jak mi to Otec diktoval a já jsem to zapisovala.“)

Zahrnoval jsem toho člověka dobrodiním, ale on promrhal všechny tyto dary, které jsem mu jako milující Otec poskytl. Ba co víc, těžce mě urazil. Čekal jsem na něho, následoval jsem ho všude, prokazoval jsem mu ještě více přízně, dal jsem mu zdraví i bohatství, které bylo – mým působením – výsledkem jeho práce, měl všeho nadbytek. Občas mu moje prozívatelnost poskytla další dary, proto měl hojnost všeho, ale vše viděl ve špatném světle svých neřestí a celý jeho život byl následkem smrtelného hříchu páchaného ze zvyku propleteninou chyb. Avšak má láska se nikdy neunavila. Následoval jsem ho právě takového, jaký byl. Miloval jsem ho, a i přes jeho odmítání jsem byl šťasten, když jsem trpělivě setrval blízko něho v naději, že snad jednoho dne přijme mou lásku a vrátí se ke mně, svému Otci a Spasiteli.

Nadešel jeho poslední den. Seslal jsem na něho nemoc, aby se vzpamatoval a vrátil se ke mně, svému Otci. Čas ubíhal a mému ubohému synovi bylo mu 74 let nastala poslední hodinka. Stále jsem byl s ním jako vždy, mluvil jsem k němu s ještě větší laskavostí než obvykle. Vytrval jsem, zavolal své vyvolené a vyzval je, aby se za něho modlili, aby směl požádat o odpuštění, které jsem mu nabízel... A než naposledy vydechl, otevřel oči, přiznal své chyby a pochopil, jak daleko sešel z pravé cesty, která vede ke mně. Znovu nabyl vědomí a slabým hlasem, který nemohl nikdo okolo zaslechnout, řekl: „Můj Bože, teď vidím, jak velká byla ke mně tvá láska a jak jsem tě stále urážel svým hříšným životem. Nikdy jsem na tebe nemyslel, můj Otče a Spasiteli. Nyní vše vidíš a já prosím o odpuštění za všechno zlé, co ve mně vidíš a co nyní ve mém zmatku rozpoznávám. Miluji tě, můj Otče a můj Spasiteli!“

Hned nato zemřel a nyní je zde přede mnou. Soudím ho s obrovskou láskou: nazval mě Otcem, a je spasen. Stráví určitý čas v místě pokání a pak bude blažený po celou věčnost. Během jeho života jsem se těšil nadějí, že ho spasím, projeví-li lítost, a nyní se ještě více raduji se svým nebeským dvorem, že se uskutečnilo mé přání být navždy jeho Otcem.

Duším, které žijí ve spravedlnosti a posvěcující milosti, ukazují své štěstí tím, že žijí v nich. Dávám jim sebe sama. Předávám jim svou moc a skrze mou lásku nacházejí předzvěst nebe ve mně, svém Otci a Spasiteli!*

Tím končí první část Poselství.

OTCOVO POSELSTVÍ

část II.

Druhá část začíná dnem 12. srpna 1932. Jednoho dne se ho zmocnil ďábel a rozstříhal jeho desky nůžkami.

„Právě jsem otevřel pramen živé vody, který nikdy nevyschne, ode dneška až do konce času. Přicházím k vám, tvorové, abych vám otevřel svou otcovskou hrud' plnou lásky k vám, mé děti. Chci, abyste byli svědky mé nekonečné a milosrdné lásky. Ale nestačí mi projevít vám svou lásku, chci vám také otevřít své srdce, odkud tryská osvěžující pramen a kde všichni lidé utiší svou žízeň. Tak zakusí radost, kterou dosud nepoznali kvůli tíze přehnaného strachu, jenž mají ze mě, svého něžného Otce.

Od chvíle, kdy jsem lidem přislíbil Spasitele, tento pramen stále prýští. (Poznámka Matky Eugenie: „Vídala jsem tento pramen každý den, od té doby, co o něm promluvil poprvé.“) Protékal Srdcem mého Syna, aby se dostal až k vám. Moje nesmírná láska k vám mě však nutí, abych učinil ještě více, abych vám otevřel svou hrud', z níž pramení voda spásy pro mé děti, jimž dovoluji svobodně z ní čerpat vše, co potřebují pro časnost i pro věčnost.

Chcete-li ověřit sílu tohoto pramene, o kterém mluvím, naučte se mě nejprve lépe poznat a milovat mě tak, jak si přejí, to znamená nejen jako Otce, ale jako svého přítele a důvěrníka.

Proč jste tak překvapeni tím, co vám říkám? Copak jsem vás nestvořil ke svému obrazu? Učinil jsem to, aby vám nepřipadalo zvláštní hovořit důvěrně se svým Otcem, Stvořitelem a Bohem. Vždyť vy jste se stali dětmi mé otcovské a božské lásky skrze mou milosrdnou dobrotu.

Můj Syn Ježíš je ve mně a já jsem v něm, ve vzájemné lásce, kterou je Duch Svatý, jenž nás sjednocuje tímto poutem lásky, která nás činí JEDNÍM.

Můj Syn je studnicí tohoto pramene, ke kterému lidé přicházejí a čerpají z jeho Srdce, jež je stále naplněno – až přetéká – vodou spásy. Musíte si však být jisti existencí tohoto pramene, který vám otevírá můj Syn, abyste se přesvědčili, že osvěžuje a potěšuje! Pojdte tedy ke mně skrze mého Syna, a až mi budete blízko, svěřte mi svá přání. Ukáži vám tento pramen, a vy mě poznáte takového, jaký opravdu jsem. Až mě poznáte, bude vaše žízeň uhašena, obcerstvíte se, vaše nemoci budou vyléčeny, vaše obavy zmizí. Vaše radost bude velká a vaše láska bude jistější než kdykoli předtím.

Teď si ale jistě řeknete: Jak k tobě můžeme přijít? Přijďte po stezce důvěry, nazvěte mě svým Otcem, milujte mě v duchu a v pravdě, a to postačí, aby osvěžující a mocná voda uhasila vaši žízeň.

Jestli opravdu chcete, aby vám tato voda poskytla vše potřebné, abyste mne poznali a milovali, a cítíte-li, že jste chladní a lhostejní, nazvěte mě drahým jménem Otce a já k vám přijdu. Můj pramen vám dá lásku, důvěru a vše, co potřebujete, aby vás váš Otec a Stvořitel navždy miloval.

Protože toužím, abyste mě všichni znali, abyste všichni okusili už zde na zemi mou dobrotu a něžnost, staňte se apoštoly pro ty, kteří mne ještě neznají, a já požehnám vaši těžké práci a úsilí a připravím vám velkou slávu!

Jsem oceánem milosrdenství, mé děti, a to je dalším důkazem mé otcovské lásky, kterou chovám ke všem bez výjimky, bez ohledu na váš věk, postavení či původ. Nevylučuji z ní ani různé společnosti, sekty, věřící či nevěřící nebo lhostejné. Zahrnuji svou láskou všechny rozumné bytosti, které tvoří lidstvo.

Zde je důkaz: Jsem oceánem lásky. Ukázal jsem vám pramen, který prýští z mé hrudi, aby utišil vaši žízeň, a nyní, abyste viděli mou dobrotu ke všem, vám chci ukázat oceán lásky ke všem, abyste se do něho mohli ponořit bez váhání. Proč? Aby duše zahořklé vinami a hříchy mohly smýt ze sebe tuto hořkost v koupeli milosrdenství. Z tohoto oceánu vystoupí lepší, šťastné a poučené, jak se stát dobrým a plným lásky. A kdybyste z neznalosti nebo slabosti opět upadli do stavu hořkosti, stále budu oceánem milosrdenství, připravený smýt vaši hořkost, přeměnit ji v lásku a dobrotu a učinit vás svatými, jako jsem já, váš Otec.

Mé děti, chcete prožít svůj pozemský život v míru a radosti? Přijďte a ponořte se do tohoto nesmírného oceánu a zůstaňte v něm navěky. Pokud pracujete a prožíváte svůj běžný život, bude tento život skrze lásku posvěcen.

A vás, mé děti, které nejdete cestou pravdy, si přejí tím více zahrnout svou láskou, aby vám otevřela oči a vy jste mohly vidět světlo, které nyní svítí jasněji než kdykoli jindy.

Toto je čas milostí, předvídaný a očekávaný od počátku věků! Přišel jsem osobně, abych k vám promluvil. Přicházím jako nejněžnější a nejmíce

milující z otců. Sklonil jsem se k vám a zcela zapomněl na sebe, abych vás pozvedl k sobě a zajistil vám spásu. Vy všichni, kteří žijete teď, a také vy, kteří jste ještě v nicotě, ale budete žít století za stoletím až do konce světa, pamatujte, že nejste sami: Otec na vás myslí a nabízí vám podíl na nekonečných výhodách své lásky. Přistupte k prameni, který bude navždy prýštit z mé otcovské hrudi. Ochutnejte sladkost této uzdravující vody, a jakmile ucítíte, že všechna její lahodná síla ve vašich duších uspokojila všechny vaše potřeby, přijďte a vrhněte se do oceánu mého milosrdenství, abyste žili jen ve mně, zemřeli v sobě a navěky žili ve mně.

(Poznámka Matky Eugenie: „Náš Otec mi v důvěrném rozhovoru sdělil: pramen je symbolem mé vědoucečnosti; oceán je symbolem mého milosrdenství a vaší důvěry. Chcete-li z tohoto pramene pít, uvažujte o mně, abyste mě poznali, a až mě poznáte, ponořte se do oceánu mého milosrdenství a obračejte se ke mně s hlubokou důvěrou, abyste se změnili. Tomu už neodolám. Pak vám odpustím vaše hříchy a zahrnu vás největší přízní.“)

Jsem mezi vámi. Šťastni ti, kdo této pravdě věří a využijí příležitosti tohoto času, o kterém Písmo svaté říká:

„Přijde čas, kdy lidé budou muset uctívat Boha a milovat ho tak, jak si přeje.“

Písmo se pak dále ptá: „Proč?“, a odpovídá: „Protože on sám je hoden úcty, lásky a chvály navěky!“

Jako první přikázání z Desatera dostal ode mne Mojžíš to, které lidem říká: „Milujte a uctívejte Boha!“

Ti, kdo křesťany již jsou, mohou namítnout: „Milujeme tě od svého narození nebo od svého obrácení, vždyť často říkáme v Pánově modlitbě: „Otče náš, jenž jsi na nebesích.““ Ano, mé děti, je pravda, že mne milujete a uctíváte, když pronášíte první verš modlitby Otče náš, ale pokračujte v ostatních žádostech a uvidíte:

„Posvěť se jméno tvé!“ Je mé jméno skutečně posvěceno? A pokračujte:

„Přijď království tvé!“ Přišlo mé království?

Je pravda, že s velkou horlivostí uctíváte království mého Syna Ježíše a v něm uctíváte mě! Ale odepřete svému Otci tu velkou čest

prohlásit ho králem nebo alespoň mu přiznat vládu, dokud mě všichni lidé nebudou znát a milovat?

Přeji si, abyste slavili svátek Krista Krále jako odčinění za urážky, kterých se mu dostalo před Pilátem a od vojáků, trýznících jeho svatě a nevinně lidství. Žádám vás, abyste tento svátek neopomínjeli, ale abyste ho slavili s nadšením a horlivostí. Aby však každý mohl skutečně poznat Krále, musí poznat jeho království. Abyste tedy zcela dosáhli tohoto dvojího poznání, musíte rovněž poznat Otce tohoto Krále, tvůrce jeho království.

Opravdu, mé děti, církev – založení tohoto společenství jsem svěřil svému Synu – dovrší své dílo tím, že bude uctívat toho, kdo ji založil: vašeho Otce a Stvořitele.

Někteří z vás, mé děti, můžete říci: „Církev postupně rostla, křesťanů je stále více: to je dostačujícím důkazem, že naše církev je dokonalá!“ Vězte, mé děti, že váš Otec vždy bděl nad církví od jejího zrodu a spolu se svým Synem a s Duchem Svatým si přeje, aby byla neomylná skrze jeho zástupce, Svatého otce. Ale kdyby mě křesťané znali takového, jaký jsem – něžný a milosrdný, dobrý a šlechetný Otec, neprožívali by svou víru horlivěji a upřímněji?

Mé děti, není snad pravda, že kdybyste věděly, že máte Otce, který na vás myslí a nekonečně vás miluje, snažily byste se být poctivější vůči svým povinnostem křesťanským, stejně jako vůči občanským, byly byste spravedlivé a odplácely spravedlivě Bohu i lidem?

Není snad pravda, že kdybyste znali tohoto Otce, který vás všechny miluje bez rozdílu a jenž vás všechny nazývá milým jménem děti, milovali byste mě jako laskavé děti a tato láska by se i mým přičiněním stala láskou účinnou, zasáhla by i ty, kteří dosud neznají křesťanské společenství a kteří vědí jen málo o tom, kdo je stvořil a je jejich Otcem?

Kdyby někdo přišel a promluvil k těmto duším, opuštěným v jejich pověrách, nebo k mnohým dalším, kteří mě nazývají Bohem, protože vědí, že jsem, ale nevědí, že jsem jim tak blízko a řekl jim, že jejich Tvůrce je také jejich Otec a že na ně myslí a zajímá se o ně, že je obklopuje důvěrnou láskou v jejich zármutku a samotě, dosáhl by obrácení i těch nejzatvrzelejších z nich a těchto obrácení by bylo mnohem více a byla by pevnější a trvalejší.

Někteří z vás, kdo zkoumají dílo lásky, které konám mezi lidmi, možná najdou důvody ke kritice a řeknou: „Copak misionáři po příjezdu do vzdálených zemí nevyprávějí nevěřícím o Bohu, jeho dobrotě a milosrdenství? Co více by mohli o Bohu říci, vždyť o něm mluví stále?“

Misionáři mluvili a dosud mluví o Bohu tak, jak ho znají, ale ujišťuji vás, že mne neznáte takového, jaký jsem, proto nyní přicházím, abych se prohlásil za Otce všech, za nejněžnějšího z otců, abych proměnil vaši lásku pokřivenou strachem.

Přicházím, abych se podobal svým tvorům, abych opravil vaši klamnou představu o mně jako o hroživě spravedlivém Bohu, neboť vidím, že lidé prožívají celý svůj život v nedůvěře ke svému jedinému Otci, jehož jediným přáním je ulehčit jejich pozemský život a poté jim dát božský život v nebi.

To je důkaz, že mě lidé neznají tolik, jako mě znáš ty, a že ještě nepřekonali svou představu o mně. Já ti teď dávám toto světlo. Zůstaň ve světle a přines ho všem a ono bude mocným prostředkem jak k obrácení, tak k uzavření pekelných bran. Proto nyní opakuji svůj slib, který bude trvat navěky.

VŠICHNI, KDO MĚ NAZVOU JMÉNEM OTEC, TŘEBAS JEN JEDENKRÁT, NEZAHYNOU, ALE BUDOU MÍT VEČNÝ ŽIVOT MEZI VYVOLENÝMI.

A ty z vás, kteří budou pracovat pro mou slávu a budou usilovat, aby mě lidé poznali, uctívali a milovali, ujišťuji, že vaše odměna bude veliká, neboť já počítám vše, i sebemenší snahu, kterou projevíte, a odměním vás stonásobně na věčnosti.

Jak jsem ti řekl, je nutné, aby celá církev, plná oddanosti, zvláštním způsobem uctívala svého Původce, toho, který přišel a založil ji, toho, který je její duší, Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha Svatého.

Dokud církev a všichni lidé nebudou tyto tři osoby uctívat zvláštní zbožností, bude tomuto společenství cosi chybět. Někteří si tento nedostatek již uvědomili, ale většina z nich, příliš bázlivých, dosud na mou výzvu neodpověděla. Jiní sice měli o tom odvahu hovořit s oprávněnými lidmi, avšak když u nich nepochodili, nevytrvali.

Nyní přišla moje hodina. Přicházím sám, aby lidé, mé děti, poznali, co dosud ještě úplně nepochopili. Já sám přicházím, abych jim přinesl plamen zákona lásky, aby obrovské vrstvy ledu, v nichž vězí lidstvo, se roztavily a byly zničeny.

Milované lidstvo, lidé, kteří jste mými dětmi, zbavte se pout, jimiž vás spoutal ďábel tím, že ve vás vzbudil strach z Otce, který je dokonalá láska! Pojdte ke mně blíž, máte právo přistoupit ke svému Otci; otevřete svá srdce, modlete se k mému Synu, aby vám pomohl ještě lépe poznat mou dobrotu.

Vy, kdo jste vězni pověr a ďábových zákonů, zbavte se tohoto tyranského otroctví a přijďte za pravdou pravd. Poznejte toho, kdo vás stvořil a je vaším Otcem. Neuplatňujte svá práva tím, že budete prokazovat úctu a poslušnost těm, kdo vás až dosud vedli k životu bez užitku. Přijďte ke mně, čekám na vás všechny, protože vy všichni jste mé děti.

A vy, kdo žijete v pravém světle, řekněte jim, jak je sladké žít v pravdě! Řekněte také křesťanům, mým drahým tvorům, mým dětem, jak sladké je vědět, že je tu Otec, který všechno vidí, všechno ví, o vše se stará, je nekonečně dobrý, snadno odpouští a trestá jen se zdráháním a pomalu. Řekněte jim, ať přijdou ke mně: pomohu jim, ulehčím jejich břemenu a zpřijmním jejich těžký život. Zahrnu je svou otcovskou láskou, aby byli šťastní teď i na věčnosti.

A vy, mé děti, kdo jste ztratili víru a žijete v temnotě, pozdvihněte svůj zrak a spatříte zářivé paprsky, které vás osvětlí. Já jsem slunce, jež svítí a hřeje. Pohleďte a poznáte, že jsem váš Stvořitel, váš Otec, váš jediný Bůh. Protože vás miluji, přicházím, abyste mě milovali, a tak byli všichni spaseni.

Hovořím ke všem lidem na celém světě, nechávám znít tuto výzvu své otcovské lásky, aby poznali, že je trvalou skutečností.

Milujte, milujte, milujte stále, ale ukažte také ostatním, jak milovat Otce, abych se od nynějška mohl ukazovat všem jako Otec, který vás vroucně miluje.

A vás, moji milovaní synové, kněží a řeholníci, vyzývám, abyste dávali poznat tuto otcovskou lásku, kterou chovám k lidem a k vám zvláště. Musíte pracovat tak, aby se moje vůle uskutečnila ve všech lidech i ve vás. To znamená, aby mě znali, uctívali a milovali. Nedopusťte, aby má láska zůstávala dlouho neopětována, neboť toužím být milován!

Toto století má přednost před ostatními. Nepromeškejte tuto přednost ze strachu, že by vám mohla být odeprána! Duše potřebují jistý božský dotek a čas utíká; ničeho se nebojte, já jsem váš Otec, pomohu vám ve vašem úsilí a díle. Podpořím vás vždy a dám vám ochutnat již zde

na zemi mír a radost duše a učiním, aby vaše služba a horlivá práce přinášely ovoce. Je to neocenitelný dar, neboť duše naplněná vírou a radostí zakouší již předtuchu nebe, i když zatím čeká na svou věčnou odměnu.

S papežem, svým vikářem a představitelem na zemi, jsem hovořil o svém velkém zalíbení v misijním apoštolátu v dalekých zemích a především ve veliké horlivosti, s jakou se šíří oddanost k božskému Srdci mého Syna Ježíše. Nyní mu svěřuji dílo, které přišel na svět vykonat tentýž Ježíš: oslavit mne tím, že mě dá poznat takového, jaký jsem, jak jsem to právě řekl všem lidem, svým dětem a svým tvorům.

Kdyby lidé porozuměli Srdci Ježíšovu ve všech jeho touhách a slávě, poznali by, že jeho nejvroucnějším přáním je oslavit Otce, který ho poslal, a především nedopustit, aby jeho sláva byla snižována, jak se dělo dosud. Přeje si dovršit slávu, kterou lidé mohou a musí vzdávat mně jako svému Otcovi a tvůrci, a ještě více jako původci jejich vykoupení!

Žádám po člověku to, co mi je schopen dát: svou důvěru, lásku a vděčnost. Ne proto, že já potřebuji svého tvora a jeho uctívání, abych byl poznán, uctíván a milován. Jediný důvod, proč se k němu skláním, je spasit ho a dát mu podíl na mé slávě. Ve své dobrotě a lásce si uvědomuji, že ti, které jsem vyzdvihl z nicoty a přijal za své pravé děti, upadají ve velkém počtu do věčného neštěstí a propadají ďáblu. Tak nesplní smysl svého stvoření a ztrácejí svůj pozemský čas i svou věčnost!

Po čem teď především toužím je vidět více horlivosti ze strany spravedlivých, hladkou cestu k obrácení hříšníků, upřímnému a trvalému obrácení, návrat marnotratných synů do domu Otcova. Obracím se zejména k Židům a ke všem svým ostatním dětem, jako jsou schizmatiči, bludaři, svobodní zednáři, ubozí nevěřící, svatokrádežníci a příslušníci různých tajných sekt. Chci, aby celý svět věděl, že je zde Bůh a Stvořitel. Ten Bůh, který je pro jejich nevědomost bude častěji oslovovat, protože ho neznají, nevědí, že jsem jejich Otec.

Věřte mi vy, kdo čtete tato slova, a tak mi nasloucháte: Kdyby všichni lidé, vzdálení naší obecné církvi, vás slyšeli vyprávět o Otcovi, který je miluje, který je jejich Stvořitelem a Bohem, o Otcovi, který jim chce dát věčný život, mnozí z nich, i ti nejzatvrzelejší, by přišli k tomuto Otcovi, o němž jste jim vyprávěli.

Nemůžete-li přijít a mluvit k nim přímo, hledejte jiné prostředky: tisíce přímých i nepřímých způsobů. Využijte je s horlivostí a velkým zápallem opravdových učedníků. Slibuji vám, že vaše snaha bude brzy korunována úspěchem díky zvláštní milosti. Staňte se apoštoly mé otcovské dobroty a za horlivost, kterou vás všechny vyzbrojím, vám dám sílu a moc pro práci mezi lidmi.

Budu vždy blízko vás a ve vás: Budou-li dva z vás spolu hovořit, budu s nimi; bude-li vás více, budu mezi vámi; tak budete hlásat, co vám vnuknu, a způsobím, že posluchači vám budou naslouchat. Tak budou lidé přemoženi láskou a záchráněni pro věčnost.

Pokud jde o prostředky, kterými mě máte uctívat podle mého přání, vše, co od vás žádám, je velká důvěra. Nemyslete si, že vyžaduji přísná odříkání nebo ponižování; nechci, abyste chodili bosí nebo padali tvářmi do prachu či se sypali popelem. Ne, ne! Mé nejvroucnější přání je, abyste se chovali jako mé děti, prostě a s důvěrou ke mně!

S vámi se stanu pro všechny vším, nejněžnějším a nejvíce milujícím Otcem. Zůstanu s vámi v důvěrném vztahu, dám se vám všem, učiním se maličkým, abyste se vy stali velkými pro věčnost.

Většina nevěřících a různá bezbožná společenství setrvávají ve svých nepravostech a nevěře, protože se domnívají, že po nich žádám nemožné, že se mají podříditi mým příkazům jako otroci tyranskému pánovi, jehož moc a pýcha ho vzdaluje jeho poddaným, a že je nutím, aby mi prokazovali úctu a oddanost. Ne, ne, mé děti. Víím, jak se stát malým, mnohem menším, než si umíte představit.

Co však opravdu požaduji, je věrné zachovávání přikázání, která jsem dal církvi, abyste byli rozumnými bytostmi a nebyli podobni zvířatům pro nedostatek kázně a pro své sklony ke zlému a abyste si zachovali poklad své duše, kterou jsem vám dal, a oděli se do plnosti její božské krásy!

Konejte tedy to, k čemu jsem vás nabádal: Uctívejte mě zvláštním obřadem. Ten vám dá poznat mou vůli obdarovat vás mnohým dobrodiním a nechat vás ve větší míře podílet se na mé moci a slávě, abych vás učinil šťastnými, spasil vás a projevil vám své jediné přání: milovat vás a být na oplátku milován vámi.

Budete-li mě milovat jako věrné děti, budete také mít láskyplnou a oddanou úctu k mé církvi a k mým zástupcům. Ne takovou úctu, jakou prokazujete nyní, která vás ode mne vzdaluje, protože se mě bojíte. Tato nynější falešná úcta je nespravedlnost páchaná na spravedlnosti, je to rána do nejcitlivější části mého Srdce. Zapomínáte na mou otcovskou lásku k vám a opovrhujete jí.

Čím mě nejvíc zarmucoval můj lid Izrael a co mě stále ještě trápí na dnešním lidstvu, je špatně chápaná úcta ke mně. Nepřítel člověka ji využíval, aby ho sváděl k modlářství a odpadlictví. Využíval ji a bude využívat proti vám, aby vás udržoval daleko od pravdy, od mé církve a ode mě. Nenechte se dále svádět ďáblem, věřte v pravdu, která vám byla zjevena, a kráčejte v jejím světle.

Vy, mé děti, které stojíte mimo obecnou církev, byste měly vědět, že nejste vyloučeny z mé otcovské lásky. Takto něžně vás vyzývám, neboť také vy jste moje děti. Jestliže jste až dosud žily v ďáblově područí, pak vězte, že vás podváděl. Poďte ke mně, svému Otci, a já vás přijmu s radostí a láskou!

A vy, kteří znáte pouze náboženství, v němž jste vyrostli, a toto náboženství není to pravé, otevřete své oči. Zde je váš Otec, který vás stvořil a chce vás spasit. Přicházím k vám, abych vám přinesl pravdu a spásu. Víím, že mě neznáte a neuvědomujete si, že si jen přeji, abyste mě poznali jako svého Otce, Stvořitele a Spasitele. Kvůli této neznalosti mě nemůžete milovat. Pochopte proto, že vám nejsem tak vzdálen, jak si myslíte.

Jak bych vás mohl opustit poté, co jsem vás stvořil a přijal za vlastní skrze svou lásku? Následuji vás všude, vždycky vás ochraňuji, aby se vše stalo důkazem mé veliké štědrosti k vám, přestože jste zapomněli na mou nekonečnou dobrotu. Kvůli této zapomnětlivosti říkáte: „Příroda nám dává všechno, co je třeba k životu a smrti.“ Teď nastává čas milosti a světla. Uznejte tedy, že já jsem jediný pravý Bůh!

Abych vám dal pravé štěstí v tomto životě i v budoucím, chci, abyste konali to, co vám v tomto světle připomínám. Doba je příznivá, nepromarněte tuto lásku, která se tak hmatatelně nabízí vašim srdcím. Žádám každého, aby se účastnil liturgie mše svaté - to mi činí veliké potěšení! Později vám nabídnu několik krátkých modliteb, nechci vás

však přetěžovat! Nejdůležitější bude, že mě budete uctívat, jak jsem vám řekl, ustanovením svátku k mé počtě a službou vykonávanou s prostotou opravdových dětí vašeho Boha, Otce, Stvořitele a Spasitele lidského rodu.

Zde je další důkaz mé otcovské lásky k lidem. Mé děti, nebudu mluvit o celé velikosti své nekonečné lásky, neboť postačí, abyste otevřely svaté knihy, podívaly se na kříž, svatostánek a na svátost oltářní, abyste si uvědomily, jak moc vás miluji!

Abych vám ukázal, že potřebujete splnit mou vůli a dát mě lépe poznat a milovat, přeji si, dříve než ukončím svá slova, která pouze dávají základ mému dílu lásky mezi lidmi, předvést vám některé z nesčetných důkazů své lásky k vám!

Dokud člověk nežije v pravdě, nemůže okusit skutečnou svobodu. Vy, mé děti, které žijete mimo pravý zákon, pro nějž jsem vás stvořil, si myslíte, že máte radost a mír. Ale hluboko ve svých srdcích cítíte, že nemáte ani pravý mír, ani pravou radost a že nežijete v pravé svobodě toho, který vás stvořil a je vaším Bohem a Otcem!

Avšak vy, kdo jste věrni pravému zákonu, nebo spíše kdo jste slíbili řídit se zákonem, který jsem vám dal, abych vám zajistil spásu, jste se nechali svést k hříchu. Vaše špatné chování vás od zákona vzdálilo. Myslíte si, že jste šťastní? Ne, cítíte ve svých srdcích neklid. Domníváte se, že když hledáte potěšení a jiné pozemské radosti, uspokojíte dokonce své srdce? Ne, dovolu, abych vám řekl, že se nikdy nebudete cítit opravdu svobodní a šťastní, dokud mě neuznáte za svého Otce a nepodrobíte se mému jhu, abyste se stali pravými dětmi svého Boha, svého Otce.

Proč? Protože jsem vás stvořil k jedinému účelu, abyste mě znali, milovali a sloužili mi, jak prosté a důvěřivé dítě slouží svému Otci!

Kdysi, ve Starém zákoně, se lidé chovali jako zvířata, nezachovali si žádnou známku své důstojnosti dětí Božích, dětí Otce. Abych jim ukázal, že je chci pozvednout k velké důstojnosti dětí Božích, musel jsem se jim někdy ukázat jako hrozivě přísný. Když jsem později viděl, že někteří z nich pochopili, že je nezbytné odlišit se od zvířat, začal jsem je štědře zahrnovat dobrodiním a dávat jim vítězství nad těmi, kdo ještě nebyli schopni rozeznat a zachovat si svou důstojnost.

A když vzrůstal jejich počet, poslal jsem k nim svého Syna. Byl obdařen veškerou božskou dokonalostí, protože byl Syn dokonalého Boha. On jim ukázal cestu k dokonalosti. Skrze něho jsem vás přijal v náruči své nekonečné lásky za své pravé děti. Od té doby jsem vás už nenazýval „stvoření“, nýbrž „dětí“.

Oděl jsem vás pravým duchem Nového zákona, který vás nejen odlišuje od zvířat jako lidi Starého zákona, ale pozvedá vás nad lidi Starého zákona. Dal jsem vám důstojnost dětí Božích. Ano, jste mé děti a musíte mi říkat, že jsem váš Otec. Ale důvěřujte mi jako děti, protože bez takové důvěry nebudete nikdy opravdu svobodní.

Všechno vám to říkám záměrně, abyste poznali, že přicházím s tímto dílem lásky, abych vám pomohl zbavit se tyranského otroctví, které vězní vaše duše, a abych vám dal radost z opravdové svobody, z níž pramení pravé štěstí. Ve srovnání s touto svobodou nejsou všechny pozemské radosti ničím. Staňte se důstojnými dětmi Božími a naučte se mít v úctě vlastní velikost. Pak budu vaším Otcem více než kdy jindy, nejlaskavějším a nejmilosrdnějším ze všech otců.

Přišel jsem, abych tímto dílem lásky přinesl mír. Ozářím paprsky míru každého, kdo mě uctívá a věří ve mě, abych ho vysvobodil ze všech jeho strastí, nesnází, utrpení a neštěstí, zvláště když mě nazve svým Otcem a jako svého Otce mě bude milovat. Budou-li mne rodiny uctívat a milovat jako svého Otce, dám jim svůj mír spolu se svou prozřetelností. Budou-li mě dělníci, obchodníci a řemeslníci vzývat a uctívat, dám jim svůj mír a svou sílu, projeví se jako dobrý a milosrdný Otec. Bude-li mě vzývat a uctívat každé křesťanské společenství, dám mu svůj mír a projeví se jako nejvíce milující Otec a svou mocí zajistím věčnou spásu duší.

Bude-li mě vzývat a uctívat celé lidstvo, sešlu mu ducha míru jako blahodárnou rosou.

Budou-li mě vzývat a uctívat všechny národy, nebudou již nesváry a války, protože já jsem Bůh míru, a tam, kde jsem já, nemůže být žádná válka.

Chcete zvítězit nad svým nepřítelem? Zavolejte mě a oslavíte nad ním své vítězství.

Vy přece víte, že díky své moci mohu vykonat všechno. Nabízím tuto moc každému z vás, abyste ji užívali nyní i na věčnosti. Vždycky

se vám budu ukazovat jako váš Otec, jestliže se vy budete ukazovat jako mé děti.

Čeho bych chtěl tímto dílem lásky dosáhnout? Chtěl bych nalézt srdce, která budou schopna mě pochopit.

Jsem dokonalá a úplná svatost; nabízím vám tuto svatost, dávám vám na ní podíl skrze svého Svatého Ducha a zásluhou svého Syna ji vlévám do vašich srdcí. Skrze svého Syna a Ducha Svatého přicházím k vám a vstupuji do vašeho nitra a ve vás hledám své spočinutí.

Některým se mohou slova „Přicházím do vašeho nitra“ zdát tajemnými, nejsou však tajemstvími! Vždyť když jsem svému Synu přikázal, aby ustanovil svátost oltářní, měl jsem v úmyslu k vám přicházet pokaždé, když přijímáte svatou hostii!

Nic mi ovšem nebránilo přicházet k vám i před ustanovením svátosti oltářní, protože pro mě není nic nemožné! Ale přijímání této svátosti je čin, kterému lze snadno porozumět a který ukazuje, jak k vám přicházím!

Jsem-li ve vašem nitru, mohu vám snadněji dát, co mám, pokud mě o to požádáte. Touto svátostí jste se mnou důvěrně spojeni. A právě tato důvěra vlévá proud mé lásky do vašich duší a šíří v nich mou svatost.

Zahrnuji vás svou láskou, vy mě jen musíte požádat o ctnosti a dokonalost, které potřebujete, a můžete si být jisti, že ve chvílích, kdy Bůh spočívá v srdci svého tvora, vám nic nebude odepřeno.

Když nyní znáte mé oblíbené místo spočinutí, nechcete mi ho nabídnout? Jsem váš Otec a Bůh; odvážíte se mi ho odmítnout? Nenechte mě trpět vaší hrubostí vůči Otci, který od vás žádá tuto jedinou laskavost.

Než skončím toto poselství, chci vyslovit své přání k těm duším, které se zasvětily mé službě. Jimi jste vy, kněží a řeholníci. Jste zasvěcení mé službě, ať žijete v rozjímání, nebo pracujete na dobročinném či apoštolském díle. Z mé strany to je výsada zaručená mou dobrotou; z vaší strany to je věrnost povolání spolu s vaší dobrou vůlí.

Mám přání: vy, kteří snadněji chápete, co od lidstva očekávám, modlete se ke mně, abych mohl dokončit své dílo lásky ve všech duších. Znáte všechny nesnáze, které je třeba překonat, abyste získali jednu duši! Účinným prostředkem, jenž vám pomůže mnoho duší přivést ke mně, je přičinit se, aby mě lidé poznali, milovali a uctívali.

MŮJ NEBESKÝ OTČE ...

Matka Eugenie

Chci, abyste vy začali jako první. Jakou budu mít radost, když vstoupím nejprve do domů kněží a řeholníků. Jak se zaraduji jako Otec uprostřed dětí mé lásky! S vámi budu moci hovořit jako s důvěrnými přáteli! Stanu se vaším nejdiskrétnějším důvěrníkem! Budu pro vás vším, uspokojím všechny vaše potřeby! Především však budu Otcem, který přijímá vaše prosby, zahrnuje vás svou láskou, dobrodiním a všeobjímající něhou.

Neodnímejte mi tuto radost, kterou chci s vámi sdílet! Odplatím vám ji stonásobně, a budete-li mě ctít, pocítím vás i já svou slávou ve svém království!

Jsem světlo světel: kam pronikne jeho záře, tam bude život, chléb a štěstí. Toto světlo ozáří poutníka, pochybujícího, nevzdělaného. Osvítí vás všechny, lidé, kteří žijete na tomto světě v temnotě a hříchu. Bez mého světla padnete do propasti věčné smrti!

Těm dětem, které jsou dosud obětmi pověr, ozáří toto světlo cesty směřující do pravé obecné Církve. Zjevím se jako Otec těm, kdo na světě trpí nejvíce, ubohým malomocným!

Ukáži se jako Otec všech opuštěných, vyloučených z každého lidského společenství. Budu Otcem zarmouceným, nemocným a především všem umírajícím. Ukáži se jako Otec všech rodin, sirotků, vdov, vězňů, dělníků a mladých lidí. Ukáži se jako Otec králů a jejich národů. Všichni pocítíte mou dobrotu a ochranu, všichni spatříte mou moc!

Mé otcovské a Boží požehnání každému člověku. Amen!

Zvláště mému synu a zástupci. Amen!

Zvláště mému synu biskupovi. Amen!

Zvláště mému synu, tvému duchovnímu otcí. Amen!

Zvláště mým dcerám, tvým matkám. Amen!

Celé kongregaci mé lásky. Amen!

Celé Církvi a všem duchovním. Amen!

Zcela zvláštní požehnání církvi v očistci.

Amen! Amen!

„Skrze něho, s ním a v něm“

BŮH JE MŮJ OTEC

Můj nebeský Otče, jak sladké je vědět, že ty jsi můj Otec a já jsem tvé dítě!

Zvláště když se nebe mé duše zahalí mraky a můj kříž mne tíží, cítím, že potřebuji opakovat: Otče, věřím v tvou lásku ke mně!

Ano, věřím, že ty jsi můj Otec v každém okamžiku mého života a že já jsem tvé dítě!

Věřím, že mě miluješ nekonečnou láskou!

Věřím, že nade mnou bdíš ve dne v noci a že ani vlas nepadne z mé hlavy bez tvého dovolení!

Věřím, že ve své nekonečné moudrosti víš lépe než já, co je pro mě dobré.

Věřím, že ve své nekonečné moci umíš vytěžit dobro dokonce i ze zla.

Věřím, že ve své nekonečné dobrotě činiš ze všeho prospěch pro ty, kdo tě milují, a líbám tvoji ruku, která uzdravuje, i když trestá!

Věřím, ale rozmnož ve mně víru, naději a lásku!

Nauč mě nahlížet na tvou lásku jako na svého průvodce v každé události mého života.

Nauč mne, abych se ti odevzdala tak, jak se dítě utíká do náručí své matky.

Otče, ty víš všechno, vidíš všechno, znáš mě lépe, než já znám samu sebe; můžeš všechno, a miluješ mne!

Můj Otče, protože si přeješ, abychom se vždy obraceli k tobě, přicházím tě s důvěrou, spolu s Ježíšem a Marií, požádat o ... (vyslov svou prosbu).

Na tento úmysl a spojena s jejich nejsvětějšími Srdci Ti nabízím všechny své modlitby, oběti a odříkání, všechny své činy a větší svědomitost v plnění svých povinností.¹ Dej mi světlo, milost a sílu Ducha Svatého!

Posiluj mě v tomto Duchu, abych ho nikdy neztratila, nikdy nezarmoutila a nikdy nedopustila, aby ve mně zeslábl.

Můj Otče, prosím o to ve jménu Ježíše, tvého Syna! A ty, Ježíši, otevři své Srdce a přijmi do něj mé a spolu se Srdcem Mariiným je nabídni našemu božskému Otci! Získej pro mne milost, kterou potřebuji!

Bože Otče, povolej k sobě všechny lidi. Dej, aby všichni hlásali tvou otcovskou dobrotu a tvé Boží milosrdenství!

Buď mi něžným Otcem a ochraňuj mne, ať jsem kdekoliv, jako zřetelníci svého oka. Ať jsem hoden být tvým synem; smiluj se nade mnou!

*Bože Otče, sladká naděje našich duší,
kěz tě poznají, uctívají a milují všichni lidé!*

*Bože Otče, ty, který zahrnuješ
nekonečnou dobrotou všechny národy,
kěz tě poznají, uctívají a milují všichni lidé!*

*Bože Otče, blahodárná roso lidstva,
kěz tě poznají, uctívají a milují všichni lidé!*

Matka Eugenie

Nepřinomocný odpustek

+ Mgr. GIRARD, apoštolský vikář káhirský, 9. října 1935

+ JAN kardinál VERDIER, arcibiskup pařížský, 8. května 1936

1) Má-li být tato modlitba přednášena jako nověna, dodejte:

„Slibuji, že budu v těchto devíti dnech šlechetnější k té a té osobě...“

MEZINÁRODNÍ STŘEDISKO

ITALIE

Casa Pater

C.P. 135, -67100

L' Aquila, Italy

tel., fax: 862-362682

NÁRODNÍ STŘEDISKO

ČESKÁ REPUBLIKA

BLANKA POLÍVKOVÁ

KANINA 8

277 35 MŠENO

OBSAH

BŮH JE MÝM OTCEM	3
SVĚDECTVÍ JEHO EXCELENCE A. CAILLOTA	5
OTCOVO POSELSTVÍ <i>část I.</i>	13
OTCOVO POSELSTVÍ <i>část II.</i>	31
MŮJ NEBESKÝ OTČE	45

Otec mluví ke svým dětem se nesmí prodávat nebo přetiskovat jakýmkoliv způsobem. Výtisky zdarma lze obdržet v mezinárodním středisku nebo v národních střediscích. S díky jsou vítány dary, které pomohou uhradit tisk a poštovné. Šeky se mají vystavovat na Casa Pater. Všechny dary jsou určeny výhradně k šíření poselství našeho Otce na celém světě podle pokynů Padre Andrea D' Ascanio.

Děkuji vám za pomoc při šíření poselství lásky našeho Otce.